

Čistá kontemplace spočívá v přijímání

Jan od Kříže

Když však je žádost už trochu nasycena a navyklá do jisté míry na věci ducha, s jistou silou a vytrvalostí, pak začne Bůh, jak se říká, duši odstavovat od prsu a přivádět ji do stavu kontemplace, což u některých osob bývá velmi brzy, hlavně u řeholníků, protože popřeli světské věci, a tak v kratší době přizpůsobí Bohu svůj smysl a žádostivost a přejdou ve svém cvičení k duchu a Bůh ho v nich takto opracovává....

Činitelem už je v tomto stavu Bůh a duše je jen pasivní. Proto se chová jen jako ten, kdo přijímá a v kom se něco dělá, a Bůh je jako ten, kdo dává a kdo je v ní činný. Dává jí duchovní dobra v kontemplaci, která je poznatkem a božskou láskou zároveň, to znamená láskyplným poznatkem...

Tam duše vidí, že Bůh je doopravdy její a že ona ho vlastní jako dědičné vlastnictví, vlastnickým právem jako adoptivní Boží dítě, z milosti, kterou jí Bůh prokázal, když se jí sám daroval, a kterého jako svou věc může dát a sdělit, komu dobrovolně chce. A tak ho dává svému Drahému, jímž je týž Bůh, který jí ho dal, a v něm splácí Bohu všechno, co mu dluží, neboť mu dobrovolně dává tolik, kolik od něho přijímá... Duše v tomto daru mu dává dobrovolně jako svůj majetek Ducha svatého, aby se v něm miloval, jak si to zaslouží.

A tak mezi Bohem a duší povstala nyní vzájemná láska, shodná s manželským sjednocením a odevzdáním, v němž dobra obou, to jest

božskou bytnost, vlastní každý z nich svobodně na základě vzájemného dobrovolného odevzdání, ale vlastní je oba společně a říkají si navzájem co říkal Boží Syn Otci u svatého Jana: Všechna má dobra jsou tvá a tvá dobra jsou moje a v nich jsem oslaven.

Živý plamen lásky, třetí strofa